EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Cristina Balaguer, una dona que pregunta i opina

Il·lustració: Maria Picassó.

Fins i tot sense haver-la tractada la recordareu: en qualsevol acte on assisteix, tard o d'hora aixeca la mà per fer una pregunta o bé expressar la seva opinió. És la Cristina Balaguer i Prunés. Una dona que tot ho qüestiona, en un exercici que sembla aplicar-se a ella mateixa: «Potser soc una mica pesada, però soc crítica i m'agrada aprendre». Nascuda el 1965, l'avi era el propietari de la fàbrica de pastes Prunés i germà de qui fou alcalde i conseller de la Generalitat republicana. Els seus pares eren Josep Balaguer -farmacèutic i professor d'idiomes a l'institut Lluís de Peguera i a Lingua Club- i Carme Prunés, diplomada en Magisteri i professora de piano. I l'actriu Assumpció Balaguer era la seva tia! Fet i fet, pura manresanitat, però viscuda en una itinerància perpètua: la família va anar a viure dos anys a Pamplona i, de retorn a Manresa, la Cristina passarà pel Jardí de la Infància i una part de la primària a l'internat de Sant Josep, a Navàs; després farà la preparatòria i dos cursos del BUP al Peguera, i els enllestirà a les Dominiques, abans de rematar el COU a la Joviat. I malgrat tot no aconsegueix accedir a INEF com desitjava, i es posa a estudiar un cicle formatiu d'anàlisis clíniques, mentre ja treballa tots els dissabtes a la farmàcia Esteve. Després vindran les substitucions a Correus, que és quan redescobreix la ciutat. A la fi, buscant l'estabilitat, guanya una plaça d'auxiliar administrativa a la Generalitat de Catalunya: comença un altre periple que va des d'una breu estada a l'institut Quercus a Sant Joan de Vilatorrada fins a cinc anys al Laboratori Comarcal de Salut, al Bages. Un nou canvi la porta al Servei d'Agents Rurals i Prevenció d'Incendis Forestals, a Santa Perpètua de Mogoda. I finalment, i fins ara, la Cristina torna a ser a Manresa, a l'oficina comarcal del Departament d'Agricultura, Ramaderia i

Pesca. Al capdavall, si l'encaix amb l'administració sembla difícil, almenys conceptualment el DARP és el seu lloc. I és que la Cristina, després de passar pel Mijac de Crist Rei i el de Valldaura, als divuit anys havia aterrat a la secció de Medi ambient del Centre Excursionista de la Comarca de Bages. Fou el seu despertar! Allà hi farà la colla d'amics i fins hi coneix qui serà molts anys el seu company i pare del seu fill Jofre, i hi canalitzarà el seu esperit d'aventura -parapent, espeleologia o submarinisme- amb campanyes de reforestació de roures i alzines. «Ni un sol pi!». Després serà al grup fundacional del Col·lectiu Ecologista l'Alzina i mai més no ha deixat de militar en la defensa del planeta. Va sempre a peu o amb bicicleta o, si cal anar més lluny, prioritza el transport públic. El seu compromís és també lingüístic -als Països Catalans només parla en català- tot i l'interès que sempre ha tingut per totes les llengües, l'esperanto inclòs, que li ha permès participar en congressos a Polònia, Bòsnia, Islàndia i Finlàndia. I, és clar, també la trobareu en cercles independentistes -des d'aquell Manresa Decideix fins a l'Assemblea Nacional Catalana. Tossuda com ella sola, admira el valor de qui fou la seva amiga Flors Sirera, amb qui havia jugat molt sovint, de petita. Però està contenta: acaba de tornar de la Universitat Catalana d'Estiu, ha reprès el goig de nedar tots els caps de setmana i, mentre fa salut, cultura i excursionisme, també comença a preguntar-se com deu ser això de la jubilació.